

Cumhuriyet'in 100. Yılında Cumhuriyet Temalı Öykü Yarışması 1.'si

Cumhuriyet'in Saati

“Sanırım ölüyorum... Son süratle bana doğru ilerleyen o şarapnel parçasının derime değmek üzereyken kanımın vücudumun her köşesine hızla pompalandığını hissedebiliyordum. Hareket edemesem de şanslıyım ki düşüncelerim vücudumdan daha hızlı olduğundan hâlâ bir umudun içimde filizlendiğini hissedebiliyorum. O şarapnel vücuduma değdiği an sanki dünyanın sonunda esen bir yel gibi sarsıldım. Nefes almakta zorlansam da elimi göğsüme doğru götürüyorum ve hiç ama hiçbir şey hissedemiyorum. Parmağımı ceketimin cebindeki delikten içeri sokunca cam parçalarının parmağımda küçük kesiklere yol açtığını hissediyorum. O an aklıma geliyor, o cebimde olan, cep saatim. Yelkovanın kolunu parçalamış şarapnel ve paramparça olmuş saatimi adeta tek bir objeymiş gibi çıkarıyorum cebimden. O an gözlerim doluyor ve bu ülkenin sorumluluğunun bende olduğu daha da güçlü hissediyorum. Tüm halkımla çıktığımız bu eşsiz yolun, düşman silahından ateşlenen sıradan bir kurşunla sona ermemesi beni yeterince tatmin ediyor.”

O gün Mustafa Kemal'in Cumhuriyet yolundaki kararlılığı kat kat arttı. O günün akşamında silah arkadaşlarıyla yedikleri yemekten sonra bazı askerlerle sohbet etmeye gitti. O askerlerden biri, belki de en şanslısı Ahmet idi. Mustafa Kemal ile olan konuşmaları bittikten sonra Ahmet tam umutla adım atacakken ay ışığının altında çerçevesi parlayan, altın kaplamalı kırık bir saat gördü. Bu saat Paşa'nın olmalıydı. Var gücüyle seslense de Mustafa Kemal onu duymadı.

Yıllar geçti bu olayın üzerinden... Ahmet ne yazık ki şehit olmuştu. Cepheden ailesine gönderilenlerin arasında kıyafetleri ve onlardan aldığı mektuplar vardı. Ahmet'in kızı Gökçe, babasının cenazesinin ortasında onun eşyalarına bakmayı, son kez de olsa babasının kokusunu içine çekmeyi istedi. Yavaş ve hüzünlü adımlarla babasının odasına yöneldi. Tek tek her kıyafetine bakarken gözleri doldu; daha sonra gönderdiği mektuplara baktı. Birden eli yuvarlak bir şeye değdi. Onu diğer eşyalarının arasından çıkardı ve bu saatin Ata'ya ait olduğunu yazan bir not gördü. O günden sonra o saat, Gökçe'nin yanından hiç ayrılmadı.

(Gökçe'nin günlüğü)

“Ülke yoksulluk içinde... Kütahya-Eskişehir savaşını kaybetmişiz. Bütün erkekler cephede. Kadınlardan da gidenler varmış. Anneme ısrarla gitmek istediğimi söylesem de babam gibi beni de kaybedemeyeceğini söyleyip duruyor. O babamı kaybetmedi ki. Babam bir kahramandı. Ülkesi için tereddüt etmeden canını feda etti. O bizim için, bağımsızlığımız için, vatan için şehit oldu. O onurun ve gururun tanımıdır. Onun gibi olmak tek dileğim. Hem artık 19 yaşıma geldim. Cepheye gitmeyi de kendim istiyorum. Ama işte annem ... Ah benim anam. Sen izin vermesen de ben seni gururlandıracağım...

Gökçe”

(Teyzelerin sohbeti)

“Cepheye kıyafet lazım. Haydi hanımlar geleceğimiz için çalışalım.” diye seslendi bir kadın.

“Artık kıyafet dikmekten ellerim su topladı Naime...”

1

“Olsun Ayşe olsun...Atam bizi kurtaracak.”

“Ya kurtaramazsa ya olmazsa ha?”

“Olur Ayşe olur. Ama olması için hepimizin inanması, el ele vermesi, tek yürek olması lazım. Az daha sabret. Ben de biliyorum ülkenin durumunu. Sefillik içinde kaybolduk. Korku ve endişe içinde yaşamaktan ben de hoşnut değilim. Az dışını sık, bak sonra kurtulacağız.”

Kapı aniden açıldı. İçeriye bir çocuk girdi ve hemen Naime'nin yanına koştu.

“Naime Ana ... Kenara gelir misin?”

“Gökçe, Gökçe gitmiş. Gökçe yok...”

“Ne diyorsun sen yavrum? Nereye gider?”

“Cepheye, cepheye gitmiş...”

Kara sular indi Naime Hanım'ın üzerine. İlk olarak eşini kaybetmişti, şimdi de kızını kaybedemezdi. Naime Hanım Gökçe'ye ulaşmak için elinden geleni yapsa da bir türlü ulaşamadı. Onu annesinin yanına, kendi yanına getiremedi. Acı haber ise Başkomutanlık Muhaberesinden geldi. Babası gibi şehitlik şerbeti için Gökçe'nin annesinden son bir isteği vardı. O da babasının eşyaları arasından çıkan köstekli saati sahibi olan Mustafa Kemal'e vermesiydi.

28/09/1923 (Bir haber manşeti)

MUSTAFA KEMAL'İN SEVİNÇ DOLU HABERİ

“Efendiler, yarın Cumhuriyet’i ilan edeceğiz.”

“29 Ekim 1923... Her yerde bayraklar var, ay yıldızımız gökyüzünü şenlendiriyor. Çok zor zamanlardan geçti bu ülke... Çok zor. Ama tüm halk, başta Mustafa Kemal olmak üzere, ele ele tek yürek olup başardık. Askerinden tutun, kız çocuğuna herkes topyekûn savaştı. En sonunda ise, zafer bizim oldu fakat bir yerim, yüreğim hala acıyor. Biricik kızımı ve eşimi kaybettim ben. Ama kızımın son vasiyetini yerine getirmem gerekiyor...”

Mustafa Kemal konuşma yapmak için kürsüye çıkmıştı. Bağımsızlık ve özgürlük tutkusuyla yanıp tutuşan Türk halkını gördüğünde ise, bir duygu yağmuruna tutuldu. İşte Cumhuriyet bu idi. Birden arkasından bir kadının ona seslendiğini duydu:

“PAŞAM! PAŞAM!”

“Buyurun, hayrola?”

“Paşam, sana vermem gereken bir şey vardır.”

“Nedir o?”

Naime Hanım cebinden saati çıkarır:

“Size ait olan”

Atatürk, o an gözyaşlarını tutamadı.

“İsmin nedir?”

“Naime”

“Teşekkür ederim Naime Hanım.”

İşte o saat, Cumhuriyet’in çağdaş Türkiye’nin, halkın umudunun hayatta kalma sebebiydi. Atatürk arkadaşlarına döndü ve yıllar sonra kendisine geri dönen saatine bakarak kendinden emin bir şekilde,

“Haydi hanımefendiler, beyefendiler, beni takip edin. Artık Cumhuriyeti ilan etmemizin zamanı geldi!!” dedi ve kalabalığa yöneldi.

29/09/2023

“Yüz yıl...Dile kolay, tam yüzyıl... Yüz yıllık destan artık bu Türkiye. Atamızın, Mustafa Kemal Paşa’nın ve Türk halkının Cumhuriyet’i yüz yaşında. Bugün anneannem, onun

anneannesinin ona anlattığı hikâyeyi bana anlattı. İsmi Naime'ymiş. Anneannemi dinlerken gözlerim doldu. Birden bu vatanın ne zorluklarla kurtarıldığını hissettim damarlarımda. Ne mutlu bana ki görüyorum yüzüncü yılı. Millî duygularım her şeyden ağır basıyor. Şimdi bir törene gideceğiz. Anneannemin aynı anlattığı gibi bir saat aldım kendime, cebimde duruyor. Ata'mla birlikte yüreğimde duruyor!”

Aleyna DOĞAN Proje 1